

พระราชบัญญัติ

บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๐

เป็นปีที่ ๒๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบรรษัท
เงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๑๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราช
บัญญัติบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.
๒๕๐๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบรรษัทเงินทุน
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๕ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๓ ในกรณีที่รัฐบาลจะค้าประกันเงินกู้ที่บรรษัท
กู้ยืมจากธนาคารระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะและวิวัฒนาการ
หรือจากแหล่งกู้ยืมอื่นใดในต่างประเทศ ถ้ายอดรวมแห่งต้น
เงินกู้เหล่านั้นทั้งสิ้นที่รัฐบาลค้าประกันยังค้างอยู่กว่าห้าร้อย
ล้านบาทเมื่อคำนวณเป็นเงินตราไทย หรือการค้าประกันเงินกู้
จะเป็นผลให้ยอดรวมนั้นมีจำนวนสูงกว่าที่กล่าวนี้เมื่อคำนวณ
เป็นเงินตราไทยแล้ว ก็ห้ามมิให้มีการค้าประกันอีก”

มาตรา ๔ การคำนวณเงินตราต่างประเทศเป็นเงินตราไทย
เพื่อทราบยอดรวมของเงินกู้ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราช

เล่ม ๘๔ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๕๑๐

บัญญัติบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.
๒๕๐๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ^๕ ให้ใช้อัตรา
ปริวรรตในวันใช้บังคับสัญญา^๕ซึ่งได้กระทำมาแล้วก่อนวันที่
พระราชบัญญัติ^๕ใช้บังคับ และให้ใช้อัตราที่คำนวณจากการ
เทียบค่าเสมอภาคของเงินบาทกับเงินตราต่างประเทศสกุลที่กั
ยืมสำหรับเงินกู้ที่กู้ภายหลังวันที่พระราชบัญญัติ^๕ใช้บังคับ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการ
ตามพระราชบัญญัติ^๕

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดย
ที่ในขณะที่การประกอบอุตสาหกรรมของเอกชนภายในประเทศควรได้
รับการส่งเสริมมากยิ่งขึ้น จึงสมควรขยายวงเงินค้ำประกันเงินกู้ที่
บริษัท ฯ จะพึงได้รับจากธนาคารระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะและ
พัฒนาการ หรือจากแหล่งกู้ยืมใดในต่างประเทศจาก ๒๐๐ ล้านบาท เป็น
๕๐๐ ล้านบาท เพื่อให้บริษัทมีเงินที่จะให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ภายในประเทศกู้ได้มากยิ่งขึ้น